

Hoe hard de beweging #ikroeimee groeit, maakte de bijeenkomst op 8 oktober 2025 duidelijk. Niet alleen was het aantal deelnemers, ten opzichte van de eerste bijeenkomst, meer dan verdubbeld, ook vielen de vele nieuwe gezichten op. “We weten als roeiers welke richting we op willen, we denken immers groot, maar hoe we het precies gaan doen, dat weten we nog niet. Dat weerhoudt ons er niet van om steeds een volgende stap te zetten”, legde Mary Fiers, een van de initiatiefnemers van #ikroeimee, uit. “We hebben nog geen uitgewerkte agenda voor de komende tijd. Dat is ook minder belangrijk. Waar het om gaat is dat de beweging groter wordt, mensen vanuit verschillende achtergronden gaan meeroeien én dat de deelnemers meer betrokken raken. Dát is wat er echt toe doet.”

Tweede bijeenkomst #ikroeimee in teken van uitvoeringskracht

‘Vooruitkomen begint bij zetten van de eerste stap’

‘Uitvoeringskracht in de praktijk’ was het thema van de tweede bijeenkomst van #ikroeimee. Die, soms ook weerbarstige praktijk, kwam uitvoerig aan bod tijdens de vijf workshops, die de kern van de bijeenkomst vormden. Hoe krijg je grond beschikbaar die nu regulier verpacht is? Hoe doorbreek je de ‘vergunningverlamming’? Wat is nodig om de laatste hectares, die je nodig hebt om een plan uit te voeren, beschikbaar te krijgen om jouw doelen te behalen? Wat leren we van een casus waarbij een bedrijf verplaatst kon worden om een natuur- en wateropgave gerealiseerd te krijgen? En wat kunnen we bedenken om de boeren die stoppen met hun bedrijf de blijvers te laten helpen? De levendige workshops maakten duidelijk dat een brede blik nodig blijft, maar dat het nog belangrijker is om in beweging te komen. Beter veel kleine stapjes dan één grote stap. “Op sommige momenten is vooral bestuurlijke daadkracht gevraagd. Laat daarom vaker de ambtelijke deskundigen én de bestuurlijke verantwoordelijken van de betrokken organisaties samen een casus bespreken”, was de feedback uit een van de workshops.

“Je hebt de ambtelijke kennis, de bestuurlijke context en een zorgvuldige afweging van alle belangen nodig om tot een goede inhoudelijke discussie te komen.” “Dus minder schriftelijk afstemmen via zogenaamde annotaties, maar in gesprek met elkaar”, voegde een ander eraan toe. In het tweede deel van het programma werd, onder aanvoering van Jim van den Beuken, geëxperimenteerd met wat ‘[de krachtbaan](#)’ is genoemd. De deelnemers kwamen letterlijk in beweging en verdeelden zich in de zaal over vier groepen; van ‘*ik probeer iets te doorbreken maar het lukt me niet*’ en ‘*ik heb een idee maar heb hulp nodig bij de uitvoering ervan*’ tot ‘*wij zijn al volop bezig om ideeën uit te voeren*’ en ‘*het is ons al gelukt*’.

vervolg van pagina 1

De deelnemers gingen in kleine groepjes met elkaar in gesprek over wat je anders zou kunnen doen. “Het vergt lef om te laten zien dat je wel wilt maar dat het je tot nu toe niet is gelukt om jouw ideeën gerealiseerd te krijgen. Wat heb je nodig om wél een volgende stap te zetten? Wie of wat kan je daarbij helpen?”, aldus Jim van den Beuken. Zijn oproep zorgde voor geanimeerde gesprekken maar pas nadat hij concrete tips had gegeven (“neem genoeg met kleine stappen”, “maak het probleem minder zwaar”, “stop met wat je afleidt” en “besluit of je het de moeite waard vindt om je erin vast te bijten”) ontstond ook de gewenste beweging. Sommigen deden zoveel kennis en inspiratie op dat ze nog tijdens de gesprekken overstapten naar een andere groep. Joris Hogenboom, een van de organisatoren van de bijeenkomst, was blij met het resultaat van de ‘krachtbaan’: “De deelnemers hebben in het laatste uur laten zien dat feitelijk een stap zetten energie geeft voor de volgende stap. Groot denken en klein doen werkt dus!”

De foto's zijn gemaakt door Nout Klaessen.

Marc Oudenhoven

Two gedeputeerden sluiten ook aan

“Natuurlijk sluiten wij aan!” Voor de gedeputeerden Saskia Boelema (met onder meer water en bodem in de portefeuille) en Marc Oudenhoven (verantwoordelijk voor onder meer de agrarische ontwikkeling) was het geen vraag zij ook wilden aanhaken bij de beweging #ikroeimée. Zij vonden het vanzelfsprekend. “Wij zien elke dag weer hoe belangrijk het is om mét elkaar te blijven roeien. Soms tegen de stroom in, dan weer met de wind in de rug, maar wel steeds gestaag vooruit”, aldus Saskia Boelema tijdens de tweede bijeenkomst van #ikroeimée.

Ook haar collega Marc Oudenhoven herkende de vergelijking met het roeien. “We zijn met heel veel opgaven tegelijkertijd bezig in het buitengebied. Dat is soms best spannend. Je kunt het vergelijken met een eerste stap in een roeiboot. Dat wiebelt ook, maar als je eenmaal zit ga je roeien en kom je snel vooruit. Zeker als je het samen met anderen doet. Het is belangrijk dat we dat blijven doen.”

Saskia Boelema sprak de hoop uit dat de deelnemers aan #ikroeimée energiek en betrokken blijven. “Je mag ons, als College van Gedeputeerde Staten, daar ook op aanspreken. Ook wij moeten blijven nadenken over wat wij morgen en overmorgen anders willen of moeten doen. Over wat wij kunnen bijdragen om iets wél tot stand te brengen. Gebruik ons daarom, als dat nodig is. Ik weet uit eigen ervaring hoe lastig het is om ons rechtstreeks te benaderen. Je moet dan vaak anderen passeren en dat voelt niet goed. Toch is het soms noodzakelijk en geoorloofd. Dus laat van je horen als je ergens mee vastloopt!”

Saskia Boelema

De 7 lessen van criminaliteitsbestrijding

‘Durf af en toe bezem erdoor te halen’

De bestrijding van criminaliteit vertoont veel gelijkenissen met de aanpak van ruimtelijke vraagstukken in Brabant. “Het zijn vaak complexe casussen, waarbij je op zoek moet naar spelden in de hooiberg. Dat je desondanks succesvol kunt zijn laten politie, openbaar ministerie en lokale burgemeesters steeds vaker zien,” zegt Femke van de Plas. Zij was, samen met haar voormalige collega Jeroen Steegmans van adviesbureau Hiemstra en De Vries, lange tijd medeverantwoordelijk voor de succesvolle veranderingen in de aanpak van criminaliteit in Brabant.

Welke lessen kan de beweging #ikroeimee trekken uit hoe de politie, het openbaar ministerie en de lokale burgemeesters samenwerken in hun poging criminelen te stoppen?

Ook de bestuurlijke driehoek stond jaren geleden op een kruispunt. De politie en het openbaar ministerie hadden simpelweg te weinig middelen om de criminelen te kunnen aanpakken. “De criminelen waren ons steeds een stap voor”, erkent Femke van de Plas. Dat kwam niet in de laatste plaats door de bestrijders zelf. “Onze grootste vijand kwam van binnenuit. De trage vergadercultuur, stapels dossiers die bleven liggen zonder dat er een oplossing in zicht was en veel focus op interne belangen. Het was doormodderen en aanmodderen.”

Toch hebben de betrokken organisaties in de afgelopen jaren stevige resultaten geboekt. Die verbetering is te danken aan zeven lessen, die politie, openbaar ministerie en lokale burgemeesters

hebben geleerd - en die zij sindsdien in de praktijk brengen. Femke van de Plas en Jeroen Steegmans gaven tijdens de tweede bijeenkomst van de beweging #ikroeimee, een toelichting op de zeven lessen.

1. De meerwaarde van een vliegende start

“Begin met vast te stellen wat je wilt bereiken. Als je dat weet ga dan direct naar buiten. Ga in gesprek met betrokkenen, met bewoners bijvoorbeeld. Vraag na wat er speelt en deel relevante informatie. Zorg ervoor dat je samen in dezelfde film terechtkomt. Het is simpelweg niet mogelijk om bij de start van een project al alles in beeld te hebben. Streef daar dan ook niet naar, maar begin!”

2. Maak één stevig gezamenlijk verhaal en prioriteer

“Stel je bij elke casus de vraag: waar kunnen we echt het verschil maken? Toen we begonnen met ondermijning van de criminaliteit in Brabant hadden we een lijst van 30 knelpunten. Die hebben we teruggebracht naar 9. We hebben de focus gelegd op de vitale elementen van de criminele industrie en vooral die aangepakt. Neem als voorbeeld de motorbendes. Bij hen hebben we ons gericht op slechts drie zaken: het in kaart brengen van de kopstukken, een inventarisatie van de locaties van waaruit deze opereren en waar en hoe zij hun nieuwe aanwas rekruteren.”

3. Stel een compact team samen met een ‘ontkleurde’ aanjager

“Je hebt iemand nodig die steeds het gezamenlijke belang voor ogen houdt en er voor zorgt dat het team blijft doen wat vooraf is afgesproken. Dat hoeft niet per se de inhoudelijk beste man of vrouw te zijn, maar wel de beste procesbewaker. Wij wijzen onze projectleiders niet aan, maar laten ze solliciteren. Dan weet je zeker dat je de meest gemotiveerde kandidaten krijgt.

De aanjager moet sterk in de schoenen staan. Hij of zij moet door bestuurlijke lagen heen durven te breken. Soms er zelfs met gestrekt been in gaan, om iets voor elkaar te krijgen wat op voorhand onmogelijk lijkt. Tot slot, zorg voor een compact team. Niet iedereen hoeft over alles mee te praten.”

4. Snelheid is een kwaliteit

“We hebben afscheid genomen van deadlines die ver weg in de tijd lagen. Waarom vier weken wachten als het ook in een week kan? Zodra er vertraging optreedt ontstaat ook snel het idee dat er geen energie in zit. Het zet de samenwerking onder druk. Daarom: zorg dat je snelheid houdt.”

5. Leg continu de focus op kansen en zoek creatieve oplossingen

“Voor de aanpak van de criminaliteit in de Rotterdamse haven waren op enig moment al acht rapporten geschreven. Er lag de vraag om opnieuw de knelpunten in beeld te brengen. Wij hebben gekozen voor een actieonderzoek. Geen nieuw rapport maken, maar kijken wat je morgen kunt oplossen. Waar staan de lichten op groen en kun je direct aan de slag?

Soms moet je ook op zoek naar creatieve oplossingen. Bij een specifieke casus hadden we stevige verdenkingen, maar onvoldoende bewijs om een pand binnen te treden. We hebben toen een politiebusje met zwaailicht en sirene voor de deur gezet. De criminelen raakten in paniek, sprongen van het balkon en het bewijsmateriaal lag voor het oprapen.”

6. Op een dood spoor?

“Durf af en toe de bezem erdoor te halen. Op een gegeven moment hadden we in Oost-Brabant 50 casussen. Niet een van die casussen liep goed. We hebben vervolgens die 50 casussen teruggebracht naar 10. We hebben ze allemaal hernoemd en overal nieuwe teams op gezet – en toen lukte het wel. Haal dwarskijsers binnen. Mensen van buitenaf die in staat zijn jou te spiegelen op wat je doet. Je kunt ook gebruik maken van de *wisdom of the crowd*. We kwamen in een bepaalde casus niet verder en hebben toen een *challenge* uitgezet onder inwoners. Dat leverde in drie weken tijd 80, deels zeer waardevolle inzendingen op. Haal je informatie niet alleen uit systemen, maar ga naar buiten. Vraag de mensen op de straat wat zij zouden doen.”

7. Zet communicatie in als ‘wapen’

“Communicatie doet ertoe. Voor de bevolking die je zo informeert waar je mee bezig bent, maar ook voor de criminelen die horen en lezen dat je wéér succesvol bent geweest bij de aanpak van waar zij mee bezig zijn. Wij kiezen vaak voor een ‘boegbeeldenstrategie’. Laat zien dat we het met z’n allen doen. Niet één enkele burgemeester in beeld brengen, want dat maakt hem of haar kwetsbaar, maar de kracht van de samenwerking benadrukken.”

Of het, ondanks alle inspanningen, niet toch nog steeds dweilen met de kraan open was, wilde een van de aanwezigen tijdens de bijeenkomst weten. “Mogelijk wel,” gaf Femke van de Plas toe, “maar niks doen is ook geen optie. Als je op voorhand denkt dat het niks wordt, begin er dan ook niet aan. De aanpak waarvoor wij hebben gekozen vraagt wél doorzettingskracht.”